

**RECVIEM
PENTRU
ADEVĂR
Decembrie 1989**

www.editurauniversitara.ro

SERGIU NICOLAESCU

**RECVIEM
PENTRU
ADEVĂR
Decembrie 1989**

**Ediția a II-a
revăzută și adăugită**

**EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2012**

Colecția ISTORIE ȘI ȘTIINȚE POLITICE coordonată de Prof. univ. dr. Nicolae Isar

Referent științific: Academician Dan Berindei

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Angelica Mălăescu
Corectură: Gheorghe Iovan

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICOLAESCU, SERGIU

Recviem pentru adevăr : Decembrie 1989 / Sergiu
Nicolaescu. - Ed. a 2-a, rev. și adăugită. - București : Editura
Universitară, 2011

Bibliogr.

ISBN 978-606-591-295-3

94(498)1989.12.”

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786065912953

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2012
Editura Universitară
Director: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

CUVÂNT ÎNAINTE

de Academician DAN BERINDEI
Vicepreședinte al Academiei Române
Președinte de onoare al Secției de Științe Istorice
și Arheologie a Academiei Române

Senatorul Sergiu Nicolaescu a scris câteva cărți importante despre Revoluția din Decembrie 1989. Este pe deplin calificat să facă acest lucru, în primul rând, ca participant direct și apoi ca președinte al celei dintâi Comisii de cercetare a evenimentelor, împuternicită de Parlament cu dezlegarea complexelor dileme ale aceluși moment unic al istoriei contemporane a țării noastre. A făcut acest lucru cu o evidentă pasiune, recurgând la izvoare românești și străine. Martor la ce s-a întâmplat în acele zile și mai ales al evenimentelor imediat următoare, de data aceasta, la nivelul conducerii care s-a înfiripat, foarte bine informat, dânsul păstrează o anumită detașare benefică, nepasională, care-l ajută în judecățile și aprecierile sale.

Domnul senator Nicolaescu are o forță de detașare care-l face a vedea drept unele situații și pe unii participanți ai acelor evenimente intrate în istorie, dar rămase și în mintea noastră, a tuturor celor care le-am trăit direct sau indirect.

Pentru domnul Nicolaescu, cu tot amestecul unor factori externi, prin amploarea și implicarea uriașelor mulțimi, la Timișoara, la București, precum și în întreaga țară, caracterul de revoluție al momentului nu poate fi tăgăduit. Are perfectă dreptate, a fost atunci o **Revoluție Română!**

Domnul senator Sergiu Nicolaescu are și un netăgăduit talent în a reînvia momentele acelea unice. Detaliile abundă, comentariile sale sunt îndeobște pertinente și la obiect. Documente nenumărate sunt utilizate, dar deseori lor le adaugă domnul Nicolaescu propriile amintiri. Are și arta de a „jongla”, de a coborî în trecut, în biografia sa, până la amintirile din copilărie, descriind sau chiar înviind diferite personalități, creând scenarii, uneori este poate dur și nu pe deplin drept în judecarea unor contemporani, dar, în ansamblu, lectura paginilor sale este pasionantă și nu rareori lămuritoare.

Sinuciderea generalului Vasile Milea, problema teroriștilor, chestiunea casetei procesului și execuției cuplului Ceaușescu, războiul aerian diversionist, rolul mass-mediei internaționale, portretele unor personalități..., toate reprezintă contribuții care vor îmbogăți istoria atât de controversată a acelor momente remarcabile, când, încă o dată, românii au intrat prin faptele lor în cadrele istoriei universale.

Cartea se citește cu un deosebit interes. Subiectul ne pasionează în mod firesc, dar autorul a știut totodată să ni-l facă și mai interesant prin nenumăratele amănunte pe care ni le oferă generos, prin relatările sale de-a dreptul captivante.

Recviemul pentru adevăr se citește ca un roman pasionant. Nu poți să-l lași din mână și la capătul lecturii trebuie să te recunoști îmbogățit cu noi cunoștințe și mult clarificat privind teribila complexitate, dar și încâlceală, a acelor zile unice din decembrie 1989.

Cu mult mai clar, trebuie să mărturisesc, înțelege cititorul, poziția Armatei și a Securității, poziția unor generali și mai ales, fără să vrea, ajunge la concluzia că ar fi putut fi și altfel, dar și nespuse de tragic, dacă respectivii comandanți n-ar fi ales calea părăsirii dictatorului.

De aceea, pe undeva, apare de un deosebit ridicol procesul unui general ca Victor Atanasie Stănculescu – pentru a da un exemplu – și condamnarea sa, când sunt luate în considerare ordinele pe care le-a dat în acea minunată dimineață de 22 decembrie 1989, ordonând retragerea în cazărmi, transformată într-o retragere triumfală, salutată cu nemărginit entuziasm de mulțimi, moment care a coincis cu victoria celor care se ridicaseră la o luptă ce părea disperată, dar care era totuși inevitabilă și care, neîndoielnic – și lucrul acesta îl dezvăluie lectura cărții – a împiedicat ca în locul **Revoluției Române** să se fi desfășurat scenariul impus din afară.

Cât este de ușor a judeca lucrurile la peste două decenii distanță, uitând situațiile reale din acea vreme și neținând seama de complexitatea lor!

În orice caz, **Recviem pentru adevăr** este o carte care merită și trebuie citită și care, totodată, se înscrie printre acele importante lucrări referitoare la decembrie 1989.

*„În politică nu se petrece nimic întâmplător.
Când se petrece ceva, putem fi siguri că a fost plănuțit!”
F.D. Roosevelt*

CAPITOLUL I

ACȚIUNI PREREVOLUȚIONARE

1.1. Unele puncte de vedere privind acțiunile premergătoare revoluției din decembrie 1989

Analizând cu atenție evoluția vieții social-politice din anii dictaturii comuniste și în special a dictaturii stalinist-ceaușiste din ultimii ani (1974-1989), constatăm că regimul se îndrepta spre o stare explozivă, ca urmare a existenței unor grave contradicții economice și mai ales sociale.

Degradarea nivelului de trai pentru majoritatea populației ajunsese la un punct limită ce nu putea fi depășit decât prin schimbări radicale și de fond. Apariția unei opoziții mute a populației, dar dârze, exprima o stare de tensiune care ar fi trebuit să convingă conducerea de partid de iminența unei revolte. Informațiile deținute de cuplul dictatorial puse la dispoziție de organele securității statului sugerau în linii mari starea limită existentă în mai toate segmentele socio-profesionale ale țării și mai ales în rândul muncitorimii, factor determinant în decembrie 1989.

Pierderea contactului regimului dictatorial cu realitatea socială din țară explică samavolnicia în efectuarea într-un mod iresponsabil a actului de conducere. În plus, încă din anul 1987, România fusese supusă unui intens tir informațional din partea serviciilor de spionaj străine. Vestul și-a unit eforturile cu serviciile de informații ale țărilor vecine „frățești”, cu interese diferite asupra țării, dar având toate un scop comun: ***înlăturarea incomodului clan ceaușist.*** Pentru unii, acțiunea avea și importanța unui început al slăbirii și chiar al dezintegrării României, mă gândesc în special la URSS și Ungaria. Ca urmare, serviciile de spionaj și-au orientat „prioritățile” spre acutizarea pe orice cale și prin orice mijloace a crizei interne, îndeosebi economice și sociale. În acest sens, s-a încurajat crearea unei mișcări de disidență prin realizarea unui grup de opozanți care, la nevoie, să poată fi scoși în față ca fiind promotorii acțiunii de răsturnare a puterii. O atenție deosebită a fost acordată Transilvaniei, unde existau două personalități: Doina Cornea și pastorul Laszlo Tokes (mai cunoscut în mediul maghiar și al Securității). S-a acordat atenție și Moldovei, dar lipsa unor personalități din disidență va face, așa cum vom vedea mai târziu, ca încercările de revoltă din 14 - 16 decembrie 1989 de la Iași să eșueze.

Către sfârșitul anului 1988, organele specializate din MI îl informează pe Nicolae Ceaușescu despre existența unui proiect de destabilizare a României, lucru pe care dictatorul refuză să-l creadă. În decembrie 1988, cu prilejul întâlnirii periodice cu conducerea iugoslavă, Lončear și Dizdarevici, aceștia au pus în discuție problema Banatului. Nicolae Ceaușescu a reacționat destul de dur. Respectiva consfătuire era pe punctul de a fi compromisă. În lucrarea „*La cele mai înalte nivele ale puterii*” (Editura ALL, 1994), având la bază documente KGB și CIA, se relatează că, în decembrie 1988, în sala „Sfânta Ecaterina” de la Kremlin, Secretarul General al PC (B) al URSS, M.S. Gorbaciov, 1-a primit pe Henry Kissinger, reprezentantul președintelui SUA, care i-ar fi oferit lui Gorbaciov un plic ce conținea oferta de confirmare a sferelor de influență în Europa de Est între SUA și URSS. Aceeași ofertă de influență, găsită în Tratatul Ribbentrop-Molotov, este reluată la Yalta, Teheran, Moscova și confirmată la Potsdam și Malta, iar de curând, la Madrid. Dacă am fi mai bine informați, ar trebui să putem dovedi „înțelegerile” Kohl-Gorbaciov și Clinton-Elțin-Kohl.

Întâlnirile ce au precedat Summit-ul NATO de la Madrid (iulie 1997) și promisiunile ferme de susținere a intrării României în NATO ale lui Jacques Chirac (Franța) și Helmut Kohl (Germania), ale lui Romano Prodi (prim-ministru al Italiei), dar și din partea prim-miniștrilor Greciei și Turciei, fără niciun dubiu acestea s-au dovedit simple deșertăciuni. După întâlnirea cu Elțin, Clinton declară deschis și irevocabil: „*vor intra în NATO doar Cehia, Ungaria și Polonia*”. Dacă pentru occidentali, istoricește vorbind, există unele explicații privind aderarea Poloniei și Cehiei, gândind și analizând începutul celui de-al Doilea Război Mondial, apare cu totul inexplicabilă admiterea Ungariei în acest „tratat”. Singurul argument pentru intrarea în NATO a Ungariei putea să vină doar din partea Germaniei, aliatul căreia a fost până la ocuparea acestei țări de către sovietici, spre deosebire de noi care am făcut un 23 August.

Să revenim la relațiile personale dintre Ceaușescu și Gorbaciov, despre care putem spune că din 1988 - 1989 au devenit din ce în ce mai critice și au fost amplificate și de atitudinea sfidătoare a dictatorului față de SUA:

Pentru ca pe plan intern să nu rămână mai prejos, Ceaușescu forțază absurd plata tuturor datoriilor externe, ducând țara într-o mizerie de nedescris: frig, întuneric, sărăcie, foamete și teroare.

La șapte luni după întâlnirea cu conducătorii sârbi, pe 8 iulie 1989, cu ocazia întâlnirii la nivel înalt a țărilor membre ale Tratatului de la Varșovia, Nicolae Ceaușescu a încercat să realizeze o dezamorsare a relațiilor româno-ungare. Ca atare, la Arad s-a organizat o întâlnire bilaterală cu conducerea ungară (Nyers Rezso, Nemeth Miklos și Gyula Horn - atunci ministru de Externe), care a fost un fiasco total, deoarece delegația ungară a susținut că Transilvania nu aparține României și în consecință vor proceda la internaționalizarea problemei în cadrul ONU și al altor organizații internaționale. În acest context, Nicolae Ceaușescu și-a pierdut calmul, ripostând ferm și cu violență.

Acestea au fost momentele când Nicolae Ceaușescu a înțeles, după propriile sale afirmații, că „(...) *se pune ceva la cale împotriva României (...)*”, fără a-și da

seama că devenise indezirabil în fața întregii lumi (cu excepția poate a Chinei și Coreei de Nord) și mai ales în fața propriului popor.

O analiză sumară a delegațiilor străine participante la Congresul al XIV-lea ne dă posibilitatea de a trage unele concluzii interesante astfel: nivelul de reprezentare foarte scăzut, opiniile declarate ale unor delegați potrivit cărora Nicolae Ceaușescu ar renunța la conducerea statului, încercările unor delegați de a incita cadrele de conducere din partid pentru a trece la acțiuni de înlăturare a dictatorului, confirmarea din partea unor delegați a faptului că în exterior se pun la cale unele acțiuni de înlăturare a lui Ceaușescu. Din informațiile deținute de organele de contraspionaj românești rezulta că forțe străine planificaseră ca dată pentru înlăturarea grupului ceaușist 25 decembrie 1989 sau sărbătoarea Anului Nou. Unele servicii speciale din Occident au mers pe stimularea nemulțumirilor existente în partea de Apus a țării, în Transilvania și Banat, acestea având în vedere doi factori de bază: **minorități naționale și culte sau secte neoprotestante**, pe care le sprijineau material și organizatoric. Fără nicio îndoială, sub influența propagării ideii că „mămăliga nu explodează!”, se dorea ca unică soluție o mișcare cu caracter etnic, care ar fi schimbat rolul eliberării unui popor de sub dictatura comunistă în lupta de „supraviețuire” a unor minorități naționale, victime ale „naționalismului comunist” românesc, metodă aplicată Iugoslaviei (Bosnia, Herțegovina, Kosovo...). Această încercare evident a eșuat, așa cum confirmă datele oficiale de la Timișoara: *reținuți* în perioada 16-19.12.1989: 716 români (87,1%), 82 unguri (9,97%), 19 germani, 4 sârbi, 2 slovaci, 1 evreu, 8 alte naționalități, dar și *situația răniților* la manifestația revoluționară din București din 21.12.1989: 445 români (87,6%), 6 unguri (1,33%), 3 sași (0,65%), 4 lipoveni (0,87%).

La reuniunea șefilor de state și de guverne ai țărilor membre ale Pieței Comune au fost inițiate măsuri coordonate în vederea multiplicării acțiunilor de destabilizare a situației din Europa de Est. Cu referire la România, s-a hotărât: „(...) în contextul pozițiilor concertate ale SUA și URSS se are în vedere intensificarea acțiunilor vizând crearea unei tensiuni interne, dar și destabilizarea prin folosirea unor stări de nemulțumire și incitări în mediul minorității maghiare, considerându-se că în acest fel România ar putea fi determinată să nu mai obstrucționeze procesele ce au loc în Est (...)” (notă DSS nr. 0263/22.11.1989).

Regimul totalitar din România se afla în fața unei iminente prăbușiri, a unei inevitabile explozii populare interne, iar extern, în fața unei detașări a foștilor aliați sau prieteni și chiar mai mult, a ridicării unor pretenții teritoriale din partea unor state vecine. Plecând de la unica idee a unui pericol extern, regimul ceaușist nu era în măsură să înțeleagă adevăratele cauze care aparțineau în fapt problematicii interne: **starea de cumplită nemulțumire, de sărăcie și mizerabilă umilință la care fusese supus poporul român.**

Disponerea municipiului și a județului Timiș într-o zonă geografică situată la confluența unor factori de propagandă externă deosebit de activă, existența

unei atitudini anticomuniste specifice populației timișorene, tradiția democratică prezentă în concepția și în comportamentul localnicilor, existența unui cadru de relații și contacte mult mai dezvoltate cu cetățeni din țările Europei occidentale și centrale, specificul compoziției etnice a regiunii reprezintă tot atâția factori ce au contribuit la izbucnirea revoltei în această zonă. Factorii enumerați și realitatea faptelor au demonstrat că atât cursul evenimentelor de la Timișoara, clar anticomuniste, cât și deznodământul lor au fost determinate de populația românească a Timișoarei.

Se impune a evidenția faptul că România devenise în spațiul est-european obiect al unor preocupări insistente ale unor forțe speciale externe care, din rațiuni diferite, erau interesate în doborârea ultimului stâlp, considerat fanatic, al structurilor comuniste din această parte a continentului. Acesta era un aspect aparent al problemei, în realitate existând două cauze: propria noastră comportare și politica diplomației ungare de denigrare a României.

Ceașescu anilor 1968-1974, drag Occidentului prin atitudinea refractară la dictatura sovietică de tip kominternist, în deceniul 80 devenise megaloman, arogant și retrograd, toate acestea în fața acelorași oameni politici din Vest care, la un moment dat, crezuseră în el. Pentru URSS, mai exact pentru Gorbaciov, Ceaușescu era inadapabil schimbărilor pe care le dorea și chiar avea uneori poziții inamice care dădeau apă la moară conservatorilor din interiorul PCUS. Ceaușescu nu mai avea prieteni din cauza faptului că oricând putea trăda pe oricine. Bineînțeles că iredențiștii unguri, veșnicii contestatari ai hotărârilor de la Trianon, au refăcut sub alte culori aceleași acțiuni politice pornite în 1938 și terminate cu „Dictatul” fascist de la Viena, prin care anexau Ardealul de Vest (1940) pe lângă alte cuceriri precum Ucraina Subcarpatică, părți din Slovacia și Banatul Sârbesc.

Ca și la Moscova, de data aceasta, la Malta, fără creionul lui W. Churchill, doar din vorbe, s-a hotărât soarta dictatorului român și probabil a întregului Est. Întâlnirea Bush-Gorbaciov. De curând s-a dovedit că soarta noastră a depins de Clinton-Elțin și nicidecum de alți europeni. Promisiunile lui Chirac sau Kohl n-au avut nicio valoare. Este clar că a existat o anumită implicare externă în desfășurarea evenimentelor de la Timișoara, acțiuni ce au apărut încă din anul 1988 și chiar mai înainte, pe fondul înăsprii relațiilor dintre conducerea ungară și regimul de la București. Ca urmare, structurile informative ungurești au trecut la realizarea unor acțiuni ostile, materializate în special prin regruparea transfugilor români în lagăre, obținerea de la aceștia a unor date informative, selecționarea și instruirea specială a unora dintre ei pentru executarea de acțiuni destabilizatoare în spațiul românesc. Concomitent, s-a intensificat trimiterea de cadre și agenți sub diferite acoperiri care acționau preponderent în Banat și Transilvania. Toate aceste lucruri aveau aspectul unor acțiuni dirijate și executate în colaborare cu alte forțe (de ex. iugoslave).

Pentru exemplificare, am selecționat doar câteva dintre cele mai autorizate informații ce se dețineau la acea dată. Fostul șef al Direcției de Contrainformații

din DSS pretinde că din cercetarea persoanelor predate de împuterniciții de graniță reieșea că se încerca de către unguri recrutarea de mercenari, cointeresându-i material.

„(...) Misiunile lor constau în introducerea în România de material de propagandă anticeaușistă și antiromânească pe care să le răspândească în zona Transilvaniei și Banatului, introducerea de armament, muniție și exploziv și asigurarea de ascunzători. În stimularea nemulțumirilor și chiar declanșarea unor nemulțumiți, a actelor de violență împotriva autorităților de stat, folosind în acest

scop și armele și explozivul puse la dispoziție. În momentul în care se semnală un conflict într-o localitate din zonă, ei trebuiau să se deplaseze urgent acolo, să-l amplifice și să-l direcționeze.” („Un risc asumat”, Editura Viitorul Românesc, pag. 49).

Atașatul militar român la Budapesta a identificat două tabere, la Bicske și **Hajduszoboszlo**, pentru instruirea ca mercenari a celor ce fugiseră din România și care, la momentul potrivit, urmau să revină cu diferite misiuni în țară.

Un alt atașat român dintr-una din țările vecine transmitea: *„(...) Ungaria acționează intens pe diferite canale (...) în scopul destabilizării situației politice interne din țara noastră, cu prioritate în Transilvania (...) simultan cu provocarea unor demonstrații ale populației de origine maghiară din Transilvania. Ungaria are intenția să provoace incidente la granița cu țara noastră, care să degenereze în conflict militar între cele două țări, după care să se ceară intervenția unor țări ale Tratatului de la Varșovia, îndeosebi din partea URSS (...)”,* România fiind văzută ca un obstacol în drumul lor spre Mediterană.

Conducerea superioară a Armatei, prin Direcția de Informații, deținea unele date despre desfășurarea unor aplicații speciale ale batalioanelor de cercetare-diversiune ale Corpurilor 1 și 3 Armata Ungară, cu tematică referitoare la ducerea acțiunilor de luptă în spatele trupelor inamice. Finalizarea acestor aplicații s-a realizat prin executarea unui marș încheiat în raioane situate la 10-15 km de frontieră cu România. Aceleași unități au executat prin rotație, în lunile martie și iunie, o pregătire specială la baza de instrucție în terenul muntos de la Rezi (Fond documentar M.Ap.N. „Decembrie 1989”).

În sectorul batalionului de grăniceri din Oradea, pe teritoriul Ungariei, grupe de câte 5-7 militari conduse de cadre au executat observarea teritoriului românesc, **în** unele cazuri depășind chiar granița (Fond documentar M.Ap.N. „Decembrie 1989”).

Un alt grup de informații se referă la pătrunderea în țară a unor elemente de diversiune și comando străine, acționând sub acoperire turistică. Dau aceste informații fără **a** avea intenția de **a** susține teza ceaușistă conform căreia revolta **a** început la Timișoara și mai apoi în celelalte zone ale țării (21.12.1989), ca rezultat al unui plan extern împotriva României.

Voi susține și voi dovedi că Revoluția din decembrie 1989 este a poporului român împotriva regimului tiran, dar în același timp nu am naivitatea să cred că în toate evenimentele petrecute în decembrie nu au jucat un rol și intervențiile unor forțe străine.

De fapt, acest lucru este confirmat chiar de către cei care au fost autorii lor. Iată ce declară Gyula Horn, fost prim-ministru al Ungariei, atunci ministru de Externe, în lucrarea sa „Delimitări”: „(...) sprijinul acordat lui Laszlo Tokes, intervențiile făcute de statul ungar la secretarul general ONU, la Consiliul de Securitate și Comitetul pentru Drepturile Omului de la Geneva, mesajele către miniștrii de Externe german, austriac, sovietic, interceptarea de către armata ungară a frecvențelor radio militare române (...) Șeful Statului Major ungar avea posibilitatea de a decide imediat. Știa tot ce trebuie făcut în situația complicată și s-a bazat pe parteneri excelenți (...)”

Sau „(...) maghiarii de acolo (România, n.n.) împreună cu cetățenii unguri veniți din Ungaria continuă acțiunile de luptă (...)” Nu mai este un secret pentru nimeni faptul că după 22 decembrie '89 ne erau oferite trupe antiteroriste, bineînțeles având acordul american (președintele Bush) și cel occidental (președintele Franței - Mitterand, Genscher - ministrul de Externe al Germaniei).

Din alte date rezultă că și organele de informații sovietice acționau pentru pregătirea și desfășurarea evenimentelor de la Timișoara:

- începând cu 9 decembrie 1989, s-a constatat o creștere evidentă și însemnată a numărului intrărilor de „turiști” sovietici, de la o medie de 80 la peste 1000 de mașini pe zi, majoritatea în „tranzit” spre Iugoslavia cu autoturisme particulare; au fost chiar și autoturisme care aveau numere de înmatriculare consecutive, iar la bordul unora a fost găsit chiar armament (Raportul SRI);

- începând din 15 decembrie 1989, în municipiul Timișoara se găsea un număr mare de turiști străini veniți din URSS, la care s-au adăugat și cei ce se întorceau din Iugoslavia;

- tot în această perioadă s-a intensificat și activitatea unor persoane cunoscute ca agenți sovietici care desfășurau activități de propagandă asupra unor intelectuali filo-sovietici din Timișoara.

Deci, se constată o acțiune conjugată a KGB-ului cu GRU, serviciul de informații al armatei sovietice, care avea trupe speciale de intervenție la Odesa și Chișinău și care se găseau în România în decembrie '89.

Să aruncăm o privire comparativă asupra situației numerice a cetățenilor străini care au intrat și ieșit din România în perioada 01 -21.12.1988 și 1989:

Situația numerică comparativă privind intrările și ieșirile de cetățeni prin P.C.T.F. din unele țări în perioada 01.-21.12.1989

Totalul persoanelor intrate în țară din statele analizate, pentru perioada 01-21.12.1989 este de 105.540 față de 89.707 în perioada similară a anului 1988, deci cu 15.833 mai mult.

Țara	Intrări			Ieșiri			Rămași probabil în țară
	1988	1989	+ / -	1988	1989	+ / -	
Apatrizi	234	257	+ 23	135	230	+ 95	29
Austria	553	445	- 108	555	462	- 93	-
Franța	313	325	+ 12	292	359	+ 67	349
Polonia	26213	29136	+ 2923	26070	31275	+ 5205	-
Români cu domiciliul în străinătate	1695	1704	+ 9	1149	1363	+ 214	349
S.U.A.	396	265	- 131	438	315	- 123	-
Ungaria	36400	18467	- 17933	35382	18308	- 17074	159
U.R.S.S.	23903	54941	+ 31038	25153	54794	+ 29641	147

În concluzie, situația se prezintă astfel:

În perioada 22 – 30.12. 1989 numărul turiștilor sovietici se dublează în raport cu aceeași perioadă a anului 1988. Numărul bișnițarilor polonezi scade de 10 ori și crește numărul „curioșilor” din Ungaria și Franța, țări evident aliate în a influența răsturnarea regimului din România în decembrie 1989.

Situația numerică comparativă privind intrările de cetățeni prin P.C.T.F. din unele țări în perioada 22 – 30.12.1989

Totalul persoanelor intrate în țară pentru statele analizate, pentru perioada **22 – 30.12. 1989**, este de 36.201 față de 29.272 în perioada similară anului 1988, adică cu 6.929 cetățeni mai mult. Totodată, din această sumară analiză a mai rezultat că un număr de 6.137 de persoane au rămas în țară sau au părăsit-o pe alte căi.

Țara	Intrări			Ieșiri			Rămași probabil în țară
	1988	1989	+ / -	1988	1989	+ / -	
Apatrizi	205	460	+ 255	63	132	+ 69	328
Austria	415	1103	+ 688	275	631	+ 356	472
Franța	347	1618	+ 1271	267	640	+ 373	978
Polonia	3043	912	- 2131	3314	812	- 2502	100
Români cu domiciliul în străinătate	2342	1537	- 805	800	367	- 433	1170
S.U.A.	229	327	+ 98	119	230	+ 111	97
Ungaria	15715	17655	+ 1940	12845	15347	+ 2502	2308
U.R.S.S.	6976	12589	+ 5615	7519	14081	+ 6565	-

Kosovo 1999 este ceea ce ar fi trebuit să devină România în 1989. Cine ar putea crede că albanezii din Kosovo au stârnit „*umanismul*” puterilor NATO?! Cine ar putea crede că NATO, dorind binele unei colectivități de albanezi islamisti (vreo 800.000 de suflete), aruncă 10 miliarde de dolari să-i țină într-un loc pe care ei de-abia așteaptă să-l părăsească, mai ales dacă în punga fiecăruia s-ar afla 12.000 de dolari?!

Trebuie însă să remarcăm uriașa manipulare pe care NATO a făcut-o cu întreaga lume. O conjunctură politică din care bietii sârbi au fost niște cobai.

În 1989, europenii (Mitterand, Kohl) și americanii (Bush- Baker) ofereau rușilor o Românie în pragul revoluției. Rezultatul putea fi o Moldovă reîntregită și unită cu URSS, o Transilvanie și un Banat ce ar fi putut deveni o zonă centru-europeană și chiar o parte din Banatul sârbesc trecând la Federația Iugoslavă. Cât privește Dobrogea, devenea puntea mult dorită a rușilor spre Bulgaria (direcția Bosfor).

Două lucruri au stat în calea înlăturării visurilor vecinilor noștri: binecunoscuta ezitare a lui Gorbaciov și revolta spontană a poporului român, hotărârea lui de a înlătura totalitarismul și apărarea cu orice preț a unității naționale. Dumnezeu, ce clipe! Numai cine a stat ascuns în casă sau a privit de după colțuri poate să compare decembrie 1989 cu murdara manifestare de la Universitate din primăvara lui 1990 sau toamna lui 1999, când „*legea proprietăților va fi revoluție în România*” (declarația lui Emil Constantinescu, sept. 1999, Craiova).

Organul de Securitate al jud. Caraș-Severin raporta la vremea respectivă:

„(...) în a doua parte a lunii noiembrie 1989 s-a constatat o prezență mai numeroasă a cetățenilor străini pe teritoriul județului, comparativ cu perioadele anterioare, îndeosebi din Ungaria și URSS, atingându-se un flux maxim în perioada 15-20 decembrie 1989; în autoturismele ce circulau de regulă în coloană puteau fi văzuți câte 2-3 bărbați de vârstă medie (25-40 ani) care nu se foloseau de locurile de cazare existente, iar când se întâmpla să intre în contact cu organele de ordine rutieră, direcția de deplasare era prezentată confuz (...)”

În ziua de 15.12.1989, în timp ce ministrul Apărării Naționale, gen. col. Vasile Milea, se înapoia de la Iași, iar șeful Marelui Stat Major, gen. mr. Ștefan Gușă, de la Buzău, unde participaseră la activități de depunere a jurământului în unități militare, au observat de-a lungul întregului traseu foarte multe mașini străine, majoritatea având numere de înmatriculare sovietice.

Un anume rol 1-a jucat și fostul consul general al Iugoslaviei la Timișoara, **Mirko Atanackovici**, cadru al Serviciului de Informații iugoslav, după părerea Securității fiind infiltrat într-o agenție a serviciilor speciale ungare, care a întreținut relații strânse cu personalități locale și care circula frecvent între România și Iugoslavia, uneori trecând frontiera de 2-3 ori pe zi. Totodată, frontiera româno-iugoslavă a fost folosită pentru intrarea în țară a unor cetățeni români instruiți în Ungaria pentru activități destabilizatoare (punct de vedere expus de fosta Securitate).

Din Raportul SRI rezultă că în ultimele luni ale anului 1989 a sporit simțitor și inexplicabil numărul trecerilor ilegale ale frontierei dinspre Ungaria în România, precum și returnările masive de fugari de către autoritățile ungare. În decembrie '89, deși la Timișoara se aflau gen. Macri și col. Teodorescu, niciun posibil agent nu a fost demascat, deși cei doi aveau reputația unor buni profesioniști. Declarațiile lor sau mai bine zis lipsa acestora privind misiunea pe care o aveau de îndeplinit la Timișoara contrazic documente ale altor direcții din DSS.

Redau, în extenso, un articol din ziarul „România liberă” (15.01.1996), semnat de Al. Vladimir:

„(...) Puțini știu astăzi că eliminarea lui Ceaușescu a fost pecetluită la întâlnirea de la Kiev între Mitterrand și Gorbaciov, desfășurată cu câteva săptămâni înaintea declanșării evenimentelor din decembrie 1989. Imediat după '90, dl Dan Amadeo Lăzărescu a dezvăluit că în septembrie '89, fiind la Paris cu ocazia unui congres internațional de istorie, a aflat de la Marcel Schapira (importantă personalitate a francmasoneriei românești și internaționale) că Occidentul căzuse de acord cu Gorbaciov asupra necesității eliminării lui Ceaușescu. Menționăm că în vara lui '89 au avut loc în Ungaria câteva contacte între generali români și ofițeri unguri și sovietici. Astfel, deși ocultată de istoricii evenimentelor din decembrie '89, a avut loc o întâlnire între gen. Gușă și Karpați, ministrul Apărării din Ungaria, ale cărei detalii nu au fost făcute niciodată cunoscute nici de o parte și nici de cealaltă. În același timp, gen. Chițac și gen. V. Stănculescu au vizitat și ei Ungaria, având - potrivit anumitor surse - o serie de contacte la Cartierul General al Armatei Sud a URSS. În cadrul Armatei Sud funcționează și o unitate specială „Speznaz” a GRU, formată atât din militari specializați în cercetare-diversiune în spatele frontului, cât și din așa-numiții „visautniki”, pregătiți să acționeze în teritoriu deghizați în „turiști”, după ce anterior se familiarizau în regiune „călătorind” în grupuri de „sindicaliști”, „sportivi”, „frunțași în producție” etc. De fiecare dată când grupuri de „visautniki” soseau în „excursii” (recunoaștere), aceștia erau însoțiți de ghizi-translatori asigurați exclusiv din cadrul rezidenței sovietice în țara respectivă, furnizați de ambasadele URSS, niciodată de ghizi locali. Armamentul ușor și aparatura de comunicație sofisticată (portabilă și camuflabilă) pe care le foloseau „visautniki” au atras mai de mult atenția serviciilor secrete occidentale. După mai mult de zece ani de investigații, aceștia au descoperit cu stupeoare că „visautniki” sovietici erau mai bine echipați decât unitățile de cercetare-diversiune din Occident. Probabil că de aceea a fost atât de sigur pe el Gorbaciov atunci când pe 20 decembrie 1989 a anunțat în mijlocul unei ședințe a Sovietului Suprem: „*în următoarele 24 de ore în România vor interveni schimbări radicale (...)*”

„Visautniki” erau la datorie, în plină acțiune semnalată peste tot. Se pare însă că era prea târziu. Românii începuseră să-și rezolve singuri situația lor, iar Gorbaciov nu se înșelase.

Alt personaj politic aflat la curent cu evenimentele din România era Mitterrand (n.n. - Mitterrand l-a întâlnit pe Gorbaciov la Kiev, stabilind probabil detaliile acțiunii).

Dacă la această documentată expunere adăugăm cele două telefoane pe care le-a dat ambasadorul Franței la București, Jean-Marie Le Breton, de altfel un om deosebit, unul doamnei Doina Cornea la Cluj, altul pe care l-am primit eu la TVR în seara de 22.12.1989, prin care se ofereau 90 de antiteroriști francezi puși la dispoziție în Ungaria, la granița cu Oradea, avem o dovadă în plus a unei conjurații de servicii secrete care acționau în România, în colaborare cu KGB și mai ales cu GRU-ul sovietic.

Prin mărturisirile lui Mihail Liubimov despre „planul Golgota” pătrundem în labirintul operațiilor extrem de complexe la care se dedau specialiștii KGB.

Redau câteva exemple care, extrapolate în decembrie 1989, vor face înțelese acele momente ale revoluției române ce nu-și găsesc explicație:

„(...) În mod obișnuit, noi foloseam Anglia pentru discreditarea liderilor sovietici. De pildă, acolo fusese trimis fostul șef al KGB-ului, Aleksandr Selepin, rivalul lui Brejnev, pe care cu ajutorul nostru l-au întâmpinat puternice demonstrații antisovietice, ceea ce evident a zdruncinat serios poziția sa. Curând, el a fost îndepărtat din Biroul Politic. Cu timpul însă serviciile speciale engleze au mirosit metoda noastră. Atunci a trebuit să trecem la acțiuni total opuse. De pildă, d-nei Thatcher i s-a sugerat că o comportare caldă față de Gorbaciov ar crea disensiuni în Biroul Politic și în general în organele puterii de la Moscova. „Doamna de Fier” s-a arătat nespuse de bucuroasă să poată atinge atât de ușor această țintă și i-a făcut lui Gorbaciov o reclamă în toată regula (...) Nomenclatura de partid, ca de altfel întregul partid, s-a dovedit cu mult mai proastă decât crezusem. Nimeni nu înțelegea încotro îi duce Gorbaciov, fiecare ținea cu dinții de scaun și se temea ca de dracu de orice schimbare (...)”

Observație perfect valabilă și la noi în țară, confirmată de audierile șefilor de servicii și direcții din DSS. Cei mai mulți dintre aceștia au recunoscut că în zilele de 22-25.12.1989 au „dispărut” între 24 și 48 de ore, timp în care au stat acasă sau la prieteni. Să auzi și să nu crezi! În orice caz, disprețul acestor profesioniști față de oricine este de luat în considerare și de neuitat. El demască un mod de a gândi al celor care dețin secretul informației.

Dar să revenim la securității sovietici:

„(...) Intelectualitatea - sprijinul «perestroikăi» - era mai fricoasă decât prevăzusem noi. Ne întrecuse toate așteptările și ținea grozav la existența ei călduță. Așa că a trebuit să luăm măsuri pentru crearea unui bloc democratic foarte activ, care să unească intelectualii (molipsiți încă din anii '60 de ideile «dezghețului», îndeosebi de libertatea de a se vântura prin lume, evident pe banii statului) cu cercurile criminale, pregătite de noi în școlile KGB.”

„(...) La TV am obținut un mare succes, prezentând până la saturație reclame americane ce acționau asupra populației, ca roșul asupra taurului. Am compromis încet-încet și noțiunea de „patriotism”, tot mai mult asociată cu alte valori îndoielnice.”

„(...) După evenimentele din august, sarcina noastră cea mai importantă a fost coborârea populației la starea de cea mai neagră sălbăticie.”

Mă folosesc de aceste cinice mărturisiri ale unui KGB-ist pentru a face să se înțeleagă ceea ce este capabil să facă un profesionist al acestui domeniu împotriva aparent a propriilor interese naționale. Cititorii acestor rânduri, fără efort, își pot imagina aceiași indivizi cum ar fi acționat în exterior împotriva unei țări vecine și încă una „necredincioasă” cum era România. În afară de ucraineanul Hrușciiov, care a arătat la un moment dat o anumită sensibilitate față de români, toți ceilalți conducători ruși nu ne-au putut suferi. Întotdeauna le-am stat în cale, o cale panslavistă și imperialist-comunistă.

În lucrarea „*La cele mai înalte nivele*”, Michael R. Beschloss și Strobe Talbott comentează destul de interesant unele acțiuni întreprinse de URSS și SUA cu referire la soarta Estului European, dar și asupra situației și viitorului României.

Redau opiniile acestora, permițându-mi totodată să fac unele comentarii pe marginea subiectului abordat:

» (...) Luni, 11 decembrie, Bush îl trimite pe Walters în Berlinul de Vest să se întâlnească cu reprezentanții statelor victorioase în cel de-al Doilea Război Mondial: Franța, Anglia și Uniunea Sovietică. Cu sprijinul lui Bush, cele patru Puteri au elaborat un document în care se sublinia importanța menținerii „stabilității” în și împrejurul Berlinului, Pentru germanii care erau nerăbdători să vadă realizată unificarea, această declarație era ca o lumină galbenă sclipitoare.

La întâlnirea la vârf a Pactului de la Varșovia, din primele zile ale lui decembrie, toate delegațiile erau conduse de un lider reformator care venise la putere în 1989. Bulgaria era reprezentată de Petăr Mladenov, care îl înlocuise pe Jivkov, un reprezentant de frunte al partidului, în vârstă de 35 de ani. Pentru Cehoslovacia, Karel Urbanek îi luase locul lui Kilo Jakes, care demisionase în fața unor demonstrații de masă. În timp ce întâlnirea la cel mai înalt nivel a liderilor Pactului era în curs de desfășurare la Moscova, 200.000 de oameni protestau la Praga împotriva lui Urbanek și a guvernului acestuia. Delegația est-germană era condusă de Egon Krenz, timorat și distrat, care tocmai își dăduse demisia din funcția de secretar general al partidului și de către Hans Modrow, primul-ministru. Conducătorul grupului ungar era **Rezső Nyers**, al cărui partid își schimbase numele din „comunist” în „socialist” și dezavuase leninismul. Polonezii care au venit la Moscova se aflau sub conducerea primului-ministru necomunist, Tadeusz Mazowiecki, deși președintele Jaruzelski și liderul partidului, Mieczyslaw Rabowski, făceau și ei parte din delegație.

O excepție era făcută de România, al cărei tiran stalinist, Nicolae Ceaușescu, se plângea în fața noilor săi colegi că americanii își reluaseră vechea campanie pentru dominarea lumii. „Sunt pe cale să lichideze socialismul!” țipa el. A propus să se țină o altă reuniune a Pactului de la Varșovia la București, pentru a se elabora o contraofensivă din partea „partidelor proletare”.

Ceilalți lideri s-au străduit pe cât posibil să-l ignore. Au adoptat o propunere a Cehoslovaciei de condamnare a invaziei sovietice din 1968, care zdrobise Primăvara de la Praga, ca pe un act ilegal, care a avut consecințe negative de

lungă durată». Această rezoluție însemna încă un pumnal prin inima doctrinei Brejnev.”

În 1989, Ceaușescu și soția sa erau executați, iar trupurile lor erau ciuruite de gloanțe **în cadrul celei mai sângeroase dintre revoluțiile est-europene**. După moartea dictatorului, forțele Securității au continuat manifestările de violență. **Unii dintre români au întors armele împotriva etnicilor unguri care locuiesc în partea de vest a teritoriului (citat).**

Lawrence Eagleburger l-a avertizat pe Baker că războiul civil și violența etnică se pot răspândi mult în afara frontierelor României. Viziunea sumbră a Europei postbelice, care fusese criticată în septembrie, devenise brusc foarte aproape de adevăr.

Unii dintre cei care îl răsturnaseră pe Ceaușescu au mers până acolo încât să facă apel la Gorbaciiov ca să trimită trupe pentru a-i împiedica pe securiștii lui Ceaușescu să mențină dictatura.

La Washington, Baker mormăia pe sub mustață că sovieticii „au și motive și capacitatea de a face ceva ca să oprească vărsarea de sânge”. Duminică, 24 decembrie, a declarat în cadrul emisiunii «Întâlnirea cu presa» a canalului NBC că „Statele Unite nu vor obiecta dacă Pactul de la Varșovia va considera necesar să intervină în România”. Momentul avea o încărcătură chiar ironică.

La zece ani după invadarea Afganistanului de către trupele lui Brejnev și la numai câteva săptămâni după ce Gorbaciiov renunțase la doctrina Brejnev, iată că un secretar de stat sugera că Statele Unite ar putea privi în mod favorabil o decizie a sovieticilor de a ordona trupelor lor să se întoarcă în țările Europei Răsăritene.

S-ar fi putut ca Baker să aibă și alte motive în afară de dorința sa de a pune capăt vărsării de sânge. Statele Unite tocmai lansaseră o invazie masivă în Panama, numită „**Operația Cauza Justă**”, condusă de gen. Schwarzkopf (cel care în 1994 va conduce trupele în războiul din Irak), al cărei principal scop era să-l înlăture de la putere pe dictatorul statului, Generalul Manuel Noriega, și să-l aducă înapoi în Florida pentru a fi judecat, acuzat fiind de trafic de droguri.

Trupele trimise eventual de Gorbaciiov să zdrobească libertatea în România ar fi putut oferi o contraponderă pentru acțiunile americane din Filipine și Panama. În felul acesta, s-ar fi stabilit tacit o nouă doctrină americano-sovietică, conform căreia ambele puteri ar fi avut dreptul să acorde sprijin militar pentru „cauzele drepte” din sfera lor de influență. Minunată realizare! (n.n.).

Baker i-a cerut lui Matlock, telegrafic, să-i sondeze pe sovietici în legătură cu atitudinea lor în problema României.

Când Matlock s-a dus la Comitetul Central și la Ministerul de Externe, unii dintre sovietici și-au pus întrebarea dacă nu cumva americanii le întindeau o «cursă» sau încercau să-i implice într-o «provocare» și îi suspectau pe Bush și pe Baker că vor să convingă Uniunea Sovietică să se reîntoarcă la genul de comportament care cauzase atâtea neazuri în trecut. Apoi, dacă forțele sovietice vor intra în România, Statele Unite vor critica în mod public intervenția, câștigând puncte enorme în ochii opiniei publice mondiale.